

Netrpělivý miliardář a Zrcadlo pro Zemi

„Kéž by tak svět mohl sám sobě nastavit zrcadlo...“

Víc slyšet nepotřebuju, pomyslel si netrpělivý miliardář usazený v obecenstvu TEDovské konference, jemuž řečníkův hlas připadal stejně ukňouraný a protivný, jako byly jeho myšlenky inspirativní a převratné. Už přesně věděl, co si z jeho projevu odnese: nastavit Zemi zrcadlo – úžasné, neuvěřitelné. Obtížné, ale proveditelné. Nápad už měl. Teď ho ještě uskutečnit.

„Chci, abyste postavili zrcadlo pro Zemi,“ oznámil svým inženýrům, kteří už byli na podobné požadavky zvyklí.

„Jak velké má to zrcadlo být?“

„Jako nebe.“

„Jak velká v něm má Země vypadat?“

„Jako ve skutečnosti.“

„To nepůjde,“ prohlásil hlavní inženýr.

„Ale půjde,“ oponoval netrpělivý miliardář. „A ještě dnes jmenuji svým hlavním inženýrem toho, kdo mi místo výmluv přednese návrh, jak ten projekt uskutečnit.“

„Když bude zrcadlo velké jako nebe,“ poznamenal hlavní

inženýr, „uvidíte v něm jen odraz toho, co zrovna bude ve vašem zorném poli a pohledovém horizontu. To vy ale předpokládám nechcete. Představujete si spíš, že v něm uvidíte třeba Čínu, je to tak?“

„Ano,“ přisvědčil netrpělivý miliardář. „Přesně tak. Například Čínu.“

„V tom případě si musíme ujasnit, jak má být to zrcadlo velké,“ řekl inženýr.

„Chci, aby se člověk mohl podívat dalekohledem nahoru a sám sobě zamávat,“ básnil netrpělivý miliardář. „Ale také aby se mohl kouknout na Bílý dům, na svoji babičku, která žije na Floridě, nebo na párek milenců, kteří jsou zrovna kdesi v Brazílii na schůzce. Člověče, uvědomujete si vůbec, co to bude znamenat pro lidstvo?“

„Vždycky se ale budete moct dívat jen na jednu polokouli,“ namítl hlavní inženýr. „Takže nikdy nevidíte na Čínu i Brazílii zároveň. Která z nich je pro vás důležitější?“

„Já nevím. Obě stejně. Brazílie,“ odpověděl netrpělivý miliardář. Inženýr si tužičkou udělal několik poznámek.

„Počkat!“ vykřikl netrpělivý miliardář. „Nespálí náhodou to zrcadlo celou planetu? A nechci slyšet žádné bezmyšlenkovité ‚ano‘, napřed to pořádně zvažte: obří zrcadlo, které odráží sluneční svit a je namířené přímo na Zemi. Nechci dopálit celou planetu. Takhle se do historie rozhodně zapsat nehodlám.“

„Kdepak, to by neměl být problém,“ reagoval hlavní inženýr. „Měli bychom být schopní navrhnout takový materiál, který bude odrážet dostatek světla, ale zanedbatelné množství tepla. Poradím se s týmem.“

Inženýři počítali a vypočítali, že s konkrétními výsledky by snad mohli přijít do osmnácti měsíců.

„Proč ne do šesti?“ zeptal se netrpělivý miliardář a dal si záležet, aby mu při těch slovech v očích tančily stejné nakažlivé rošťácké jiskry, které mu v životě nejednou pomohly dosáhnout svého.

Osmnáct, zopakovali inženýři.

Dobrá, souhlasil netrpělivý miliardář. Pokud mi můžete zaručit, že do osmnácti měsíců to bude hotové, budiž.

To můžeme, slíbili inženýři.

O pětatřicet měsíců a dva týdny později – s více než ročním zpožděním a rozpočtem překročeným o sedm set milionů dolarů – Zrcadlo pro Zemi konečně vystoupalo na oblohu.

Jenže lidé si nikdy nepamatují, jak dlouho něco trvá. Pamatují si jen to, jak dobré to nakonec je.

A zrcadlo bylo nakonec skvostné.

Zkrátka si lidé život bez něho nedokázali ani představit.

Když se v zrcadle zhlédli – jako jednotlivci i jako živočišný druh –, u všeho se raději důkladně zamysleli, do jakého světa je to staví, ať už zrovna dělali cokoliv. Kriminalita vymizela. Válečné konflikty se rozplynuly. Lidé byli jeden k druhému o poznání vlídnější.

Zrcadlo vše změnilo, už natrvalo a k lepšímu. Krom toho bylo jednoduše překrásné.

Jedné letní noci o několik let později nemohl netrpělivý miliardář usnout. Klimatizace v jeho hlavní ložnici byla rozbitá, a ani netrpělivi miliardáři ji nemohli uprostřed noci nechat spravit, aniž by vzbudili manželku spící v témže pokoji.

V duchu si začal procházet všechny své rozdělané projekty, přičemž ani jediný nepostupoval tak rychle, jak by si byl přál – jeden by čekal, že člověk, který nechal postavit Zrcadlo pro Zemi, přiláká jen ty nejlepší, nejchytřejší a nejnynalézavější talenty, ale očividně ne, pomyslel si.

Netrpělivý miliardář vyšel s pocitem nijak zvlášť opodstatněné netrpělivosti na balkon, kde vzal do rukou dalekohled, dárek od hlavního inženýra, který dosud nepoužil.

Několik minut hledal a zaostřoval, až nakonec našel na nebi postavu, kterou považoval za vlastní odraz, a učinil rukama

několik velmi specifických pohybů, aby si ověřil, že se skutečně dívá na sebe, a ne na jednoho ze svých sousedů, kteří náhodou vlastní podobné pyžamo a uprostřed noci se jich zmocňují obdobná nutkání jako jeho.

Ano, byl to on.

To on doširoka mával rukama. To jeho drobná červená postavička vyčnívala z bezbřehé černoty.

Potom, když se netrpělivý miliardář konečně ujistil, že tam nahoře na nebi je to opravdu a bezpochyby on, udělal ještě několik legračních gest, jen tak pro zábavu.

Vytvořil to ale parádní věc!

minulijsmese.com: středa 14.30, na rohu Dvacáté první ulice a Šesté avenue

Minulou středu jsem zhruba v půl třetí odpoledne stála před supermarketem Trader Joe's na rohu Dvacáté první ulice a Šesté avenue. Na sobě jsem měla velké sluneční brýle a malou slaměnou fedoru, světle modré džíny, černý tričkoidní top a měla jsem čerstvě umyté špinavě blond vlasy po ramena a ofinu. Je mi dvacet devět, ale lidé mi občas hádají něco mezi osmadvaceti a třiceti. Nesla jsem dvě papírové nákupní tašky. Šel jsi proti mně, taky sis nesl nákup, ale jen jednu tašku. Zeptal ses, jestli mi můžeš pomoci, a když jsem se ti snažila vysvětlit, že to bys pak měl stejně plné ruce jako teď já, vyklouzla mi lahev salsy, červené, středně pálivé, značky Trader Joe's (nebo spíš Trader José's, jak jsi mě opravil), ale nerozbila se, což nás oba zaujalo. Řekla jsem ti, že se jmenuju Lila (psáno L-I-L-A), a tys mi vyprávěl o své sestřenici, která svoje jméno vyslovuje stejně, ale píše jinak (L-E-I-L-A). Ukázalo se, že jsme ze stejné oblasti v New Jersey a chvíli jsme mluvili o našich rodných městech a o tom podniku, kam všichni ze střední chodili po zápasech. Pak jsi mě doprovodil domů a celou cestu

jsi mi nesl jednu z těch tašek, přestože jsem opakovala, že to nedává smysl, a trval jsi na tom, že mi je doneseš až dovnitř, a pak jsem dala vařit celou konvici kafe, i když jsem ho vařila jen pro tebe, a tys mi povídal o french pressu a kávovarech Nexpresso (nebo tak nějak). Pak jsme se oba podívali na hodiny a zjistili, že o kávě debatujeme už víc jak hodinu! Zahleděl ses mi do očí a přiznal jsi, že ti připadá, jako bychom se znali už celá léta, a já na to: „Mně taky,“ a pak jsme se líbali na mojí zelené prošívané pohovce s modrou skvrnou na levé opěrce a po našem úplně prvním polibku ses odtáhl, zhluboka se nadechl a jen zašeptal slovo „pecka“. Pak jsi mě znovu políbil a líbali jsme se, dokud jsme se oba nepodívali na hodiny – zase ve stejnou chvíli! – a nezjistili, že se takhle líbáme už tři hodiny. Pak jsme se spolu dívali na *MasterChefa* a pak na *Planetu Zemi*, na tu epizodu z afrických savan, a shodli jsme se, že s tímhle dílem *Planety Země* jsme to nejvíc vyhráli, protože spousta z nich je o medúzách nebo chaluhách, ale každý chce přece koukat jenom na žirafy + opice + slony atd. Řekla jsem, že nechci, abys odešel, a ty na to: „Já taky ne,“ a tak jsi u mě přespal v půjčeném tmavomodrém pyžamu se žlutými pruhy a dírou na levém koleni, které si u mě zapomněl brácha, když byl na návštěvě, a pak jsme oba přiznali, že na mazlení moc nejsme, ale potom jsme se stejně skoro hodinu mazlili a taky jsi spal na levé straně postele, což bylo ideální, protože já spím na pravé. Já spala na zádech a tys to okomentoval slovy, že se předvádím, a já na to: „Jak to myslíš? Takhle prostě spím. Jak jako, že se předvádím?“ a ty na to: „Vypadá to, že se považuješ za krásnýho anděla nebo tak něco,“ a já na to: „Možná se ti prostě jenom fakt líbím,“ a pak jsme se zase líbali. Pak ses přetočil a chtěl jsi spát na břicho s hlavou otočenou doleva a já se zeptala: „Nebolí tě z toho za krkem?“ a tys odpověděl, že většinou ani ne, ale někdy jo, a že když jsi byl malý kluk, přál sis mít postel s dírou přímo v polštáři, abys mohl ležet obličejem dolů a nemusel spát zkroucený, a já na to: „Jako na masážním

lůžku?“ a ukázalo se, že jsi na masáži nikdy nebyl, a tak jsem navrhla, že na ni můžeme zajít o víkendu, abys zjistil, jestli je to podobné tomu, co sis jako dítě vysnil, a že pokud chceš takhle spát, tak je to divný, ale hele – je to tvůj život, a to tě rozesmálo a dvakrát jsi řekl „platí“. „Platí. Platí.“ Takhle. Pak sis všiml, že se ti vybil mobil (Motorola), a já neměla tu správnou nabíječku a tys prohodil, že je to pravděpodobně znamení, že už máš jít domů a postarat se tam o pár věcí, a já na to: „Jasný,“ a pak jsme se dohodli, že se u mě v pátek stavíš a já uvařím večeři ve stylu *MasterChefa* – ze všech ingrediencí, co jsem měla v těch nákupních taškách z Trader Joe's. Ale pak jsi druhý den nedorazil ani nezavola, aby ses omluvil nebo abychom se dohodli na jindy. Pamatuju si, že jsem ti svoje číslo dávala, ale uvědomila jsem si, že občas čísla pěkně škrábu, a to hlavně když jsem nadšená, což jsem tehdy rozhodně byla, takže jsi to po mně možná nedokázal přečíst a nechal jsi vzkaz na cizím záznamníku. Víím, že to po jediném setkání bude znít neuvěřitelně, ale tak trochu jsem se do tebe strašně zabouchla a už je to dávno, co jsem si s někým takhle na první dobrou sedla a srdce mám teď tak trochu roztříštěný na milion kousků. Ozvi se mi, pokud ti cokoliv z tohohle popisu zní aspoň trochu povědomě, a jestli jo, tak bychom mohli někdy někam zajít? Na sobě jsi měl červené tričko s kapsičkou.